

Pinczés Petronella

A mi családunk története

Az én családom története úgy kezdődik, hogy anyukám keresztanyukájától kaptunk — vagyis inkább kikönyörögtem tőle — egy serdülőkorban levő csirkét. És én elneveztem Csőrikének — amit az egyik mesefilmből vettem. A színe vöröses-barna, a csőre narancsos-sárga, a farka végén a tollak feketék, de aki látott már csirkét, az el tudja képzelni. Kedves jószág volt. De nem szívelte az idegeneket — ezt megértem —, a kutyámat, Beegle a fajtája a kutyusnak, a feje barna, a nyakán van egy fehér folt, a háta fekete, de már őszül, a farka is fekete, de a vége fehér, a hasa pedig ugyancsak fehér. Így néz ki körülbelül az én kutyám. A csirkém anyja asztalát kedvelte meg végül — bordó színű, műanyag, kerti asztal volt.

Ha idegen jött hozzánk, ahova csak tudott, elbújt és ha meg akarták simogatni akkor csőrrel-lábbal-repüléssel védekezett ellene. A repülés általában nem sikerült, vagy néhány másodpercig a föld felett néhány centiméterrel lebegett.

A kutyámat, Artúrt szerintem egy életre megutálta — ami nem volt hosszú utálat. Amikor együtt engedték ki őket, hogy „játsszanak”, és hogy valami barátságfélélet mutassanak egymás iránt, akkor az egész udvaron eluralkodott a káosz. Ami abból állt, hogy az én Artúromat elkapta a vadászöszton és szerencsétlen Csőrikét szemelte ki célpontul. Az egészből csak annyit lehetett látni, hogy a csirke keresztül-kasul fut és száll mindenben, a kutya pedig követi. Amikor a tyúk kifáradt a kutyával együtt, akkor Artúr odabújt Csőrike mellé és csodálatos módon nem bántotta, hanem megpróbálta kiengesztelni a csirkét, de annak — mint már mondtam — egy örök életre elege lett a kutyámból, így az megunta a kiengesztelést és vidáman a helyére ugrabugrált.

Anya bordó műanyag kertiasztala a terítővel együtt használhatatlanná vált Csőrikével való találkozása után. Ugyanis — mint már említettem — a tyúkom nem tudott repülni. De kisebb távolságokat felfelé megugrani tudott. És egyszer csak gondolt egyet és megpróbált felmászni a tetejére. Nagy nehézségek árán — az asztal lábán talált nyomok alapján — azonban sikerült megmászni az asztalt. Ezek után azonban számára az asztal a mellékhelységet jelentette. Sokszor, sokféleképpen próbáltuk leszoktatni róla, de nem sikerült. Mindig kijátszott bennünket. Most már rájöttem, hogy nem egy tyúkeszűről volt szó. Az abrosz tönkrement, mivel nem tett jót neki a toilletteskedés, és az asztal is, mert Csőrike állandóan a lábain mászott fel. Így az egész, úgy, ahogy volt, a szemétkébe kellett dobni.

Ezek után szegény Csőrikének nem sok minden maradt hátra. Pont abba a korba érkezett, amikor a levágásra kerül a sor. Az ő levágása egy kicsit másképp alakult, mint ahogy szokott. Először is a mi házunk egy modern kertvárosi ház volt, kicsi, de szép udvarral. Mivel kicsi volt, ezért csak az én kutyám volt, és Csőrike után maradt is az egyetlen háziállatunk. Na de most Csőrikénél tartottunk. Anya elment otthonról, így én és apa vállalkoztunk a feladatra, hogy mire ő hazaér, addigra mi is készen leszünk az ebéddel. Elő is készültünk arra, hogy levágjuk a tyúkot, csak hogy miközben apa megpróbálta levágni a fejét, Csőrikében még megvolt az életösztön, gyorsan kiszakította magát apa kezéből és vérző nyakkal elkezdett körbe-körbe szaladgálni a kertben. Apa pedig futott utána. Én pedig teli torokból kiabáltam. A végén sikerült elkapni a csirkét, mert a nagy futkározásban eléggé kifáradt. Azután megkopasztottuk a szerencsétlent. Apával együtt rántott húst csináltunk belőle. Mikor ezzel készen voltunk, kint összeszedtük a szemetet, de a füvet, amit Csőrike összevérezett, azt elfelettük meglocsolni, hogy tiszta és vérmentes legyen a kert.

Ez hiba volt, mert amikor anya hazajött és meglátta a kertet, eléggé elcsodálkozott és megkérdezte, hogy hogyan sikerült így összepiszkolnunk mindent. Így mi elmeséltünk neki mindent. Ezzel ér véget az én történetem, és az első és utolsó tyúkom története.